

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY HENRI LAVEDAN

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

ΤΟ μικρό σταθμό του 'Ανοεΐς, ένα άπογευματό καλοκαίρι, είχα χάσει το τραίνο και δεν ήξερα πώς να περάσω την ώρα, γιατί το έξπρες θα περνούσε ύστερα από τρεις ώρες! Ένας μεσόκοπος άνθρωπος άκόμα γερός καθότανε πάνω στο καρροτσάκι τών άποσκευών κληνίζοντας την πίπα του. Ήταν παλιός μηχανικός. Πήγα και κάθισα τότε κοντά του για να πιόσουμε κουβέντα.

Κοντός με μάτια πληγωμένα και άφανισμένα τόσος χρόνια άπ' τόν άέρα και τόν καπνό του τράινου, ψημένα άπ' τις μεγάλες ζέστες και δαρμένα άπ' τις παγωνιές! Έμεινε άρκετή ώρα άμίλιτος. Τά χέρια του ήσαν γεμίτα ρόζους και κοκκαλιόρικα. Είχε περάσει τό έξπνες χρόνια και τόν λέγαμε 'Ετιέν 'Αζάς. Ζούσε τώρα με τό εισόδημά του σ'τό 'Ανοεΐς, σ'τό σπιτί της κόρης του πουχε καλοπαν. ρέφει. Στό τέλος άρχισε να μου μιλάη :

— Ναι, κύριε, μου ειπε, έχω κάμει είκοσι χρόνια μηχανικός σ'τό σιδηρόδρομο.

— Είκοσι χρόνια μηχανικός! τού ειπα. Θα σού συνέβησαν δυστυχίματα και γεγονότα πολλά τότε; Τόσο μακρό στάδιο! Για πότε μου λοιπόν κάτι να περάσθ η ώρα.

— Έβγαλε τό ψαθάκι του, έξωσε τό κεφάλι του σάν να ζητούσε να θυμηθί παλιές ιστορίες, ύστερα τώβαλε και σκυθρά-πασε ζαφνικά.

— Αφού τό θέλεις, μου ειπε, θα σού πώ μιá ιστορία. Δέν μου άρέσει να τήν διηγούμαι σ'τόν κόσμο, γιατί εινε πολύ λυπηρή, όπως θα δήτε. Μά μου εινε αδιάφορο. 'Αν και μιá μηχανή του σιδηροδρόμου εινε σ'την οιδεργένιο θηρίο που περπατά και τρέμει η γη, μολαγαύτα κάθε μηχανικός άγαπά τήν μηχανή του, όπως ένας ναύτης τό καρίβι του!

Τόν καιρό που έγινε τό δυστύχημα ήσαν τότε δέκα χρόνια μηχανικός σ'τό σιδηρόδρομο 'Ορλεάνης, σ'τό τραίνο της νύχτας που πηγαίνει άπ' τό Παρίσι σ'την Νάντη. Είχα θεμασούτ ένα νέο φηλό, δουλεντή, κοκκινομάλλη, παντρεμένον με μιá πολύ ώμορφη κοπέλλα, πλύτορα σ'τό Μπαρόν που τήν ζήλευε φορικά άπ' τήν πολλή άγάπη. Τόν λέγαμε Καρότα γιατί τό μαλλιά του ήταν κατακόκκινα.

Μιά νύχτα τόν Νοέμβρη έκα:ε πολύ κρύο, ο άέρας σφύριζε σ' αυτιά μας και δέ μιλούσαμε γιατί δέν άκουγόμαστε. Τό τραίνο έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Είχαμε περάσει τό Τουρ και πλησιάζαμε σ'την Σαβονιές, όταν ο θεμασούτης μου ειπε άπότομα :

— Ξέρεις πώς δέν ειναι ευχαριστημένος από σένα;

Τόν κόνταξα με άπορία και δέν κατάλαβα τί ήθελε να μου πη.

— Τι έχεις μίζι μου, Καρότα ;τόν ρώτησα.

Στεκότανε κοντά μου και μου μιλούσε δυνατά κατόμουτρα :

— Ξέρεις τί θέλω να πώ. Με νοιάθει! Θ' άρνηθής τό δει ζήτπος να βγής περίπατο με τή Γιαννούλα μου;

Ήταν πολύ ζηλιάρης, κι άρχισα να γελάω. Τέλος τού ειπα :

— Να σού πώ τήν αλήθεια; Βρισκο πώς η γυναίκα σου εινε ώμορφη, μά ποτέ σ'τη ζωή μου δέν μουρθε ιδέα να βγω περίπατο μεζι της!

— Δέν άστεινέομαι, ειπε καταθυμωμένος, εινε πολλές καιρός τώρα πούθελα να σού τό πώ. Δέν μου άρέσουν, ζέρεις οι παλιανθρώποι...

Σήκωσα τούς ώμους μου και τού άπάντησα :

— Βλέπω πώς εισαι χωρίς μυαλό, δέν ζέρεις τί λές... Κόνταζε τή φωτιά και τό καζάνι σου καλλίτερα...

Τού γύρισα ύστερα τή ράχη, μά αυτός μουδωκε έξαφνα μιá γεροβιά σ'τόν λαιμό. Μ' έπιασε ένας άγριος θυμός, μά κατόθωσα να βασταχθώ, γιατί τό επάγγελμά μου θέλει άταραξία.

— Άκουσε, Καρότα, τού ειπα, τρέμοντας άπό τό θυμό μου. Μου ζιπός κανγα σ'τα καλά καθούμενα. Εισαι όμως τυχερός γιατί βρισκόμαστε σ'τό δρόμο... μά πρόσεξε να μη με ζαναχτυπήσει, γιατί μά τήν πίστι μου, σέ τσακώω άπ' τό λαιμό και σέ πετάω άπάνω σ'τη γοαμμή λ...

Μόλις σάπασα, ώρμησε άπάνω μου γρολλίζοντας άγρια μέσα σ'τόν κρότο του τράινου και τού άτιμού.

— Άχρεΐε! φώναζε, θα σού φώ τήν καρδιά!

— Έτσι, χωρίς να τό θέλω, πισοτήκαμε σ'τα γερά. Ή μηχανή έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Σε μιá λήμψη του καζανιού ένας σταθμός φάνηκε και χάθηκε. Πρόσθασα όμως και πήρα τόνομά του <Σενκ Μάρς>! Τότερα βρθησιτήκαμε πάλι σ'τό σκότος.

Ο Καρότας με κρατούσε με τό μπρόστα του προσοάθωντας να περάσθ ανάμεσα σ'τις γάμπες μου για να με ρίξθ κάτω. Έγώ κρατιόμουν με τό ένα χέρι σ'τό σιδερένιο στήριγμα της μηχανής και με τό άλλο προσπαθούσα να γλυτώσω χωρίς να τόν κακοποιώω. Έπίσης τού φώναξα :

— Μά πύφε πειά! εισαι τρελλός; Έκεινος όμως φαινότανε πώς δέν άκουγε και σ'την τρελλός άφριζε με μιá λύσσα, που δεκαπλασίαζε τις δυνάμεις του! Προπαθούσε να πλησιάσθ σ'τό μέρος που βρισκότανε τό έξαγλα, για να τσακώσθ κανένα γιναύρι η τό σιδερό που άνακάτενε τήν φωτιά, για να χηρ ένα όπλο!... Παλαίσαμε δσο μορδούσαμε μουγκρίζοντας σ'άν λιγοθυμισμένοι, γιατί καιγόμθα άκουμπώντας σ'τό καζάνι, τό δέ παπούτσια μας γλυστερούσανε πάνω σ'τό λαδωμένο πάτωμα!

Άρχισα να χάνω τις δυνάμεις μου γιατί ο Καρότας ήταν πειδ νέος και δυνατός άπό μένα. Άξαφνα ένα κόκκινο φως έλαμψε σ'τό ζεσθί μέρος, σ'άν ζαφνική φομερή όπτασία που με πάγωσε ως τό μυαλό!... Ήταν ένας φωτεινός δίσκος!... Καταλαβαίνετε Κύριε; Ένας δίσκος, ένα οινιάλο, που με διέτασε να σταματήσω τό τραίνο!... Ο δρόμος δέν ήταν έλεύθερος, και ο Καρότας με κρατούσε διπλωμένο σ'τα σιδερένια μπράτσα του, χωρίς να μπορώ να κουνηθώ. Ή ζεοτή άνδρα του έμπαυε μέσα σ' αυτιά μου.

Συλλογίζομνα πώς τό τραίνο άπό σιγιμή σέ σιγιμή πορούσε να καθάλλησθ τό άλλο τραίνο που στεκότανε άπέναντι μας και ανατριχιάζα. Έβλεπα μπρός μου επιβάτας κομματιαμένους, σκοτωμένους, βαγόνια κατεστραμμένα, τή μηχανή ξεπατωμένη και τόν ιδιο τόν έαυτό μου άπό κάτω της με τό κεφάλι οπαομένο!... Ποτέ! Πρώτα άπ' όλα έφρεπε να γλυτώσθ ο κόσμος!

Λοιπόν συμμάζεψα της δυνάμεις μου, έχωσα τό κεφάλι μου ανάμεσα σ'τις γάμπες του θεμασούτ, νινάχθηκα άπότομα, γλύστρησα άπό τό χέρια του, και τόν επέταξα έξω άπ' τό βαγόνι, μέσα σ'τό σκοτάδι άπάνω σ'την γραμμή... Δέν άκουσα καν τό πέσιμό του.

Άμέσως έπειτα ρίχτηκα πάνω σ'τόν ρυθμιούτρη της μηχανής τόν εκλεισα και μπόρεσα σφίγγοντας τό φρένα να σταματήσω άπότομα τό βαγόνια που χτύπησαν δυνατά τό ένα πάνω σ'τό άλλο. Μόλις πρόσθασα! Δέκα μέτρα μακρτά άπ' τή μηχανή μου, ένα τραίνο εκτροχιασμένο άπ' εδώ και δυό ώρες μ'ας έφραζε τόν δρόμο.

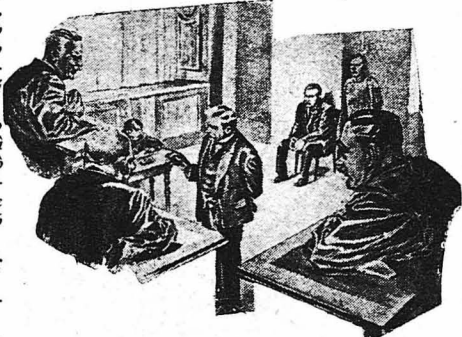
Μά τόν Θεό! Άπό τότε, άπ' τή φορική αυτή νύχτα, περάσανε δέκα πέντε χρόνια, ο αν όμως συλλογιστώ τό περιστατικό αυτό, άνάφτω και κρύος ιδρώτας βρέχει τό κορμί μου!

— Και ο θεμασούτης τί άπέγινε; ρώτησα.

— Ο Καρότας; Ο κακαμοίρης πέφτοντας έσπασε τήν σπονδυλική του στήλη. Με καθύγγειλαν φορικά, πέρασα άπ' τό κακοηγοδικείο μά με άθώωσανε. Αυτό όμως δέν σημαίνει τίποτα άφου σκότωσα ένα άνθρωπο. Ναι, λυπάμαι πάρα πολύ, λυπάμαι άκόμα και γιατί ζέψα σήμερα αυτή τήν τραγική ιστορία!... Οτι έγινε όμως έγινε... Ο Θεός να με συγχωρήσθ!...

Κι έξαφνα ο γέρος μηχανικός νινάχθηκε άπάνω και μου φώναζε :

— Κύριε! τό έξπρες έρχεται, ετοιμάσου και κληνύχτα!... Henri Lavedan

Πέρασα από τό Κακοηγοδικείο...

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

I

Καλόβι άνεμοσάλευτο, σάν πόσα δέν μου λέγει
Τό βραδύν σου κπνίνομα και ή χαμηλή σου στέγη.
Στην έρημιά που δλόγυρα σέ ζώνει πάντα μόνο,
Απομονημένο στέκεσαι με τόν κρυφό σου πόνο.

Μιά μοίρα σ'άν επέρασε σ'την έρημη σου σ'ταρά,
Πούχε άπό πλοσθη τήν ποδι, τό χέρια της γεμάτα,
Ειπε : δέν βλέπω τίποτα, καλύβα να σου λειπη.
Δέν έχεις ούτε ένα σκονιγ για να καθήσθ η λύπη.

II

Πάμε άπ' τό δρόμο τό μικρό σ'τη σημωμένη ράχη
Έκει που πρωτοπήγαμε, θυμάσαι, οι δυο μονάχοι,
Τώρα που πέφτον οι καρποί και που μαδούν τό φύλλα
Με τού χρυσο η φθινόπωρον τήν πρώτη ανατριχίλα.

Ν' άκούσωμε σ'τη ρεματιά τό τριζήνο του μύλου
Και τ' άξινιστό του χτύπημα, και τή φωνή του γούλλου,
Και με τό ήλιοβασιλέμα σ'τό δρόμο μας να δούμε
Μαζι μαζι τούς ήκοιους μας τήν ώρα που γρονόμμε

'Αλέκος Φωτιάδης